

ומקשינן אהא דאמרינן "כשתמצני לומר". דמאי קמשמע לן והרי פשיטא, דהכי איתא, שזו סברת כל אחד מהם?

ומתריצין: מפלת תאומים איצטריך ליה לאשמעינן, שאף בה נחלק רבי יהודה. דסלקא דעתך אמינא במפלת תאומים מודה רבי יהודה לרבנן. והואיל והעיבור שלהם היה בבת אחת נחשבים כל הלידות כלידה אחת ארוכה וכולם יפטרו בקרבן אחד (22) — קמשמע לן שגם בתאומים פליג רבי יהודה ומחייב שני קרבנות.

אבל לענין טומאה וטהרה אימא סבירא ליה לרבי יהודה דכמאן דאיתיה דמי לגמרי. ומונים לו ימי טומאה וטהרה. ומפסקא ימי טומאה דשני את ימי הטוהר של הראשון באמצעם. וממלא, שחוזרת ומשלימה את יומי טהרה דוולד ראשון לאחר ימי הטומאה של השני. והדר מונה ימי טהרה לשני. [וכגון שהפילה נקבה ביום החמישים וחמש ללידת נקבה, הרי היא סופרת עתה שבועיים ימי טומאה, ולאחר מכן משלימה עשרים וחמש ימי טהרה שנשאר לה מהראשון, ולאחר מכן מונה עוד ששים ושש ימי טהרה ללידה השניה].

או דלמא לרבי יהודה — חומרא הוא דאית ליה! שתמיד הולכים לחומרא. דלענין קרבן

אביעיא לחו: בטומאה, לענין מנין ימי טוהר של יולדת [שהדם שרואה בהם טהור] — מה לי אמר רבי יהודה? והיינו, מהי דעתו של רבי יהודה? האם לגבי מנין ימי הטוהר הוא מודה שהולד שנולד בתוך שמונים [ללידת נקבה] כמאן דאיתיה דמי, או שגם בזה הוא חולק וסובר דכמאן דליתיה דמי [ולא לגמרי אלא מבחינה מסוימת, וכדלקמן].

א-1 לבאר שם, שגם הראב"ד אין כונתו לחלוק בפרט זה. ועיין לעיל [ח הערה 146], מה שכתבנו מזה.

22. הקשו התוס', אם כן, לשם מה נקט התנא כלל מפלת תאומים, אם להשמיענו שלרבנן מביאה קרבן אחד בלבד, הלא אפשר ללמוד דין זה מכל שכן מהירשא, ואם כדי להשמיענו שרבי יהודה מודה בזה, הרי דבר זה לא נזכר כלל במשנה, ואדרבה, מפשטות לשון המשנה נראה, שגם בזה נחלק עם תנא קמא, והניחו בקושיא. והסדרי טהרה [חידוד הלכות לדרך מ] רצה

ליישוב, שלפי סלקא דעתך זו [שבמפלת תאומים מודה רבי יהודה], אזי גם אם ילדה את השני אחר מלאת של ראשון, היה הדין שמביאה קרבן אחד בלבד, הואיל ושניהם נתעברו כאחד, והרי הם כלידה אחת אריכתא. ולכן נקט התנא מפלת תאומים, כדי להשמיע שבזה מביאה קרבן אחד [לרבנן] בכל ענין שיהיה, ומאחר שכן הוא הדין לרבנן, הוא הדין גם לרבי יהודה, שהרי בסברא זו לא מצאנו שנחלקו כלל, ועיי"ש בהמשך דבריו שרצה לדחות תירוץ זה.

של הראשון היא רק תשלים למנות את ימי טוהר הנשארים מלידת הולד השני⁽²³⁾.

אמר רב הונא מסורא: תא שמע: דתניא: יולדת — שוחטין את הפסח וזורקין את דמו עליה [בעבורה] ביום ארבעים ללידת זכר, וביום שמונים לנקבה. שהרי בערב כבר יעברו הארבעים או שמונים היום, ותהא אז מותרת לאכול מהפסח.

וקשיא לן: והרי ביום מ' לזכר ויום פ' לנקבה עד כאן עדיין טמאה היא?! כלומר מחוסרת כפורים היא, ואסורה לאכול בקדשים עד שתביא קרבנותיה, והיא יכולה להביאם רק למחרת, ביום הארבעים ואחד לזכר או שמונים ואחד לנקבה, ואם כן איך תאכל בערב מקרבן הפסח?!

ואמר רב חסדא לתרין את הא דמקשינן: הכא במאי עסקינן: שילדה תאומים, בהבדל

אמרינן דכמאן דליתיה דמי, שעל ידי כך היא מתחייבת בקרבן על הלידה השלישית. ולענין טומאה אמרינן איפכא, דכמאן דאיתיה דמי, שעל ידי כך היא אסורה לאכול בקדשים עד שיתמו שמונים יום ללידת השני. **אבל הכא**, דהיינו, לומר דכאיתיה דמי עד כדי כך שהם מפסיקים את ימי הטוהר של הראשון ותשלים אותם אח"כ, זו קולא **הוא**, להוסיף לה ימים שבהם הדם שרואה הוא דם טהור [הקשה הרש"ש שהדברים סותרים, שמקודם אמרנו שימי טוהר הם חומרא משום שאסורה אז בקדשים וכאן אמרינן דהוי קולא. ועיין שיטמ"ק אות ד'] **וקולא לית ליה** לרבי יהודה. ולכן, לגבי מנין ימי טוהר של הולד הראשון אמרינן דהולד השני כמאן דליתיה דמי, ומנין ימי הטוהר של הראשון לא נפסק עקב לידתו אלא נמשך בתוך ימי הטומאה והטהרה של השני. ונמצא כי ימי הטהרה של שניהם נבלעים האחד בתוך השני, וכשישלמו ימי הטוהר

ראשון, שמאחר שצריך להשלים לראשון מה שנחסר לו [מחמת טומאת לידה שניה], אין סברא כלל שנשלימם על ידי ימים שממילא דינם להיות טהורים [מחמת לידה שניה].

וביאור צדדי הספק הוא כך, האם סברת רבי יהודה במשנתנו [שאיננו מתחשבים בלידה שניה] שייכת רק לענין קרבן, שמאחר וחיוב הקרבן של לידה ראשונה נשלם ביום מלאה, משום כך אנו כוללים בחיוב קרבן של ראשון, גם את הלידה השניה, [שאף על פי שעדיין לא הגיע זמן חיובה [של שניה] להיות נחלט ונשלם עד בוא יום מלאה של שני, מכל מקום סיבת החיוב שלה כבר קיימת על ידי הלידה]. אבל לענין דיני טומאה וטהרה, אף על פי שהלידה הראשונה היא עיקר, מכל מקום אי אפשר שלא

23. מדברי רש"י מתבאר, שזה היה דבר פשוט, שבימי טומאה שמחמת לידה השניה, הרי היא טמאה גמורה, וכמו כן היה פשוט, שנותנים ימי טהרה ללידה שניה [וכמו שנבאר א"ה לקמן הטעם], ומאחר שנותנים ימי טהרה ללידה שניה, שוב אין צורך להשלים גם את ימי הטהרה של לידה ראשונה שעדיין לא באו, משום שימי הטהרה של שני הלידות עולים לכאן ולכאן, והלא כל הימים הנותנים מימי טהרה של ראשון, מובלעים הם בימי טוהר של שני, וכל הנידון הוא, האם צריך להשלים לימי טהרה של ראשון, את ימי הטומאה שמחמת לידה שניה, [שבימים אלו היתה עומדת בדין יולדת מכח לידה שניה], או לאו, ובזה לא יתכן לומר שיהיו ימי טהרה של שני עולים גם כן להשלמת ימי טוהר של

של הראשון, אם כן הרי היום השמיני לראשון, שהוא היום השביעי לשני, הוא יום טומאה. והוא מונע את התחלת מנין ימי הטוהר לראשון עד למחרת, והמנין מתאחר ביום אחד. ונמצא, שיום המ' או הפ' לשני הוא גם יום המ' או הפ' לראשון. ואם כן תיקשי: **היכי שהטינן עליה את הפסח ביום מ', והרי לאורתא, באותו היום בערב, נמי לא מציא אכלה, עד שתביא את קרבנותיה למחרת על הראשון?**

אלא, לאו, שמע מינה, דלטהרה ולטומאה נמי סבירא ליה לרבי יהודה דולד שני כמאן דליתיה דמי, וימי טומאתו אינם מפסיקין את ימי הטוהר של הראשון, ומנין ימי הטוהר שלו מתחילין מיד ביום השמיני. הלכך, ראויה היולדת להביא קרבנותיה ביום המ'

של יום ביניהם. ומה דקתני יום מ' לזכר היינו ללידת השני, שהוא יום מ"א לראשון. **והא מני — רבי יהודה היא, דאמר ולד שני כמאן דליתיה דמי והקרבן הוא על הראשון.** הלכך ראויה היא היום להביא קרבנותיה [ואע"פ שהיא אסורה היום באכילת הקדשים עד הערב בגלל היום המ' ללידת השני, שהוא מימי הטוהר שלה, מכל מקום בערב כבר נשלמו ימי הטוהר והיא מותרת לאכול בקדשים, שהרי על השני אינה צריכה להביא קרבן, ואיננה "מחוסרת כפורים" בגללן].

והשתא פשטינן לאיבעיא: **ואי אמרת כי ביחס למנין ימי טומאה סבירא ליה לרבי יהודה דולד שני כמאן דאיתיה דמי, וכפי שנתבאר לעיל שלפי הצד הזה אמרינן שימי טומאה של השני מפסיקין את ימי הטוהר**

לחתחשב גם בלידה השניה. ולכן, מאחר שבימי טומאה של לידה שניה, לא היה נוהג דין טהרה [שהיה צריך לנהוג מכח לידה ראשונה], משום כך מן הראוי הוא להשלימם אחר כך. או שמא סברת רבי יהודה היא, שאנו הולכים לחומרא בכל ענין, וזה היה באמת טעם דינו במשנתנו, שמביאה קרבן אחד על לידה ראשונה וקרבן נוסף על לידה שלישית. כלומר, שמאחר ובאה לידה שניה בתוך מלאת דראשונה, לכן מחשיבים אותה כמי שאינה, ומשום כך מחייבים אותה בקרבן נוסף על לידה שלישית, [שאם היינו מחשיבים לידה השניה ללידה גמורה, אם כן היתה מבטלת את ימי הטהר של ראשון, וכמו לרבנן, ונמצא שאינה מתחייבת כלל קרבן על לידה ראשונה, שהרי לעולם לא יבא יום מלאת שלו, ושוב כשילדה אחר כך בשלישית, לא תתחייב כלל על השניה, אלא על השלישית], וכמו כן נלך לחומרא לענין מנין ימי טוהר, ונחשיב את הלידה השניה כמי שאינה, ושוב לא

נצטרך להשלים לימי טוהר של ראשון, את הימים שנחסרו לו מחמת טומאת לידה שניה, שאף על פי שבדאי היתה טמאה בימים אלו, וכנ"ל, מכל מקום לענין זה אינה חשובה כלידה, והרי זה כאילו היתה נטמאת אז בטומאה אחרת, שבדאי אין צריך להשלים תחתיה.

והוסיף רש"י עוד לבאר, שלכאורה היינו צריכים לדון שלא יהיו לה ימי טוהר כלל מלידה שניה, שהרי לחומרא אנו דנים כאילו לא ילדה לידה שניה. ותירץ, מאחר ובאותם הימים דימי טוהר, עד יום מלאת, יש עליה דין טבולת יום ארוך, שאסורה לאכול בתרומה ובקדשים, אם כן נמצא שכאשר נותנים לה ימי טוהר [מחמת שני], איננו קולא אלא חומרא.

והעיר הרש"ש, שאם כן, מטעם זה עצמו היינו צריכים גם כן להשלים לה את ימי טוהר של ראשון, וכנ"ל, כדי שתהיה טבולת יום בימי השלמה אלו, שאין זה קולא אלא חומרא, והניח בצ"ע.

לשני, כיון שהוא יום מ"א לראשון⁽²⁴⁾.
 ורחינן: לעולם אימא לך: לטומאה ולטהרה סבירא ליה לרבי יהודה דולד שני במאן דאיתיה דמי! וכי תניא ההיא דשוחטין וזורקין עליה ביום מ' לאו בתאומים עסקינן, אלא בלידה רגילה, ובפסח הבא בטומאה איירי, שרוב הקהל היו טמאין ואוכלין מהפסח גם הטמאים, וגם יולדת זו תוכל לאכול ממנו, אע"פ שעדיין היא מחוסרת כפורים בערב.

ומקשינן: אי הכי, אמאי נקט יום ארבעים, והא כיון שכבר בשמיני היא טובלת אם כן כבר משמיני דיליה הוא דחויא באכילת פסח הבא בטומאה?

ומתריצין: משמיני לא חויא! דקסבר האי תנא: טבול יום דזב ביחס לטומאה בציבור — כזב דמי! שלא הותרה טומאתו בציבור. והוא הדין יולדת שהיא טבולת יום הרי היא כיוולדת שלא טבלה, שלא הותרה טומאתה בציבור. וכל יולדת הרי היא נחשבת עד סוף ימי מלאת כטבולת יום ארוך, שנמשך עד יום הארבעים בערב, ואסורה עד אז לאכול בפסח הבא בטומאה כיוולדת קודם טבילה!⁽²⁵⁾

ומקשינן: ומי אכלה האי יולדת מפסח הבא בטומאה?
 והתנן: פסח הבא בטומאה — לא יאכלו ממנו זבים וזבות נרות ויולדות, אלא רק טמאי מת הותרו לאכול ממנו [עיין רש"י מהיכן ילפינן]?

ומתריצין: ההיא דתנן דלא אכלן היינו כי לא טבילין, כשעדיין לא טבלו מטומאתם. כי

24. הקשו התוס', עדיין איך יתכן שתקריב על לידה ראשונה, ביום מ' ללידה שניה, שהרי עדיין טבולת יום היא מחמת לידה השניה, עד למחר. ומבואר מדבריהם שהם סוברים כשיטת הרמב"ם [מח"כ א ה], ושלא כהראב"ד שם. ולעיל [ח הערה 146] הבאנו בשם האחרונים, שסברת הרמב"ם היא, מאחר והקרבן בא גם כן כדי לטהרה, אם כן כאשר מביאה אותו בתוך מלאת של לידה שניה, [שעדיין טבולת יום היא מחמתו], אף על פי שאין הקרבן בא אלא על לידה ראשונה, מכל מקום הרי זה כטובל ושרץ בידו, שהרי לא תהיה נטהרת על ידי קרבן זה מטומאת לידה שעליה. ועיין עוד בהערה 21.

25. התוס' בזבחים [יו ב ד"ה קסבר] מבארים, שכל הנידון בטבול יום ומחוסר כפורים דזב, האם כזב דמי או לא, הוא רק לענין דינים שנאמרו בטומאה היוצאת מגופו, וכמו לענין פסח הבא בטומאה, שלמדנו בכורות [לג], שהותר לכל מי שאין הטומאה יוצאת עליו מגופו, דהיינו, טמא מת ומגע שרץ וכדומה. אבל למי שטומאתו יוצאת מגופו, כזב ומצורע וחבריהם, לא הותר. ובוה יש נפקא מינה לענין טבול יום ומחוסר כפורים דזב, שאם הוא כזב, ושם טומאת זב עליו אלא שהוקלשה במקצת, אם כן נחשב שטומאתו יוצאה מגופו. אבל אם אינו כזב, אלא טומאה חדשה ומחודשת היא עליו, באשר מחוסר כפורים הוא, נמצא שאין

יצירת הנקבה הוא לאחר שמונים יום [ואילו לחכמים בין זכר ובין נקבה גמר יצירתם לאחר ארבעים יום].

ומקשינן: סוף סוף, איך שוחטין עליה ביום לידתה? והרי תיפוק ליה דטמאה היא משום "נדה", שהרי ראתה דם בשעת לידה?

ומתריצין: הכא במאי עסקינן: בלידה יבישתא, ללא דם.

ומקשינן: אי הכי, מאי למומרא?! דפשיטא שהיא טהורה?

ומתריצין: מהו דתימא אמרינן אי אפשר לפתיחת הקבר הרחם בלא דם, ואף אם לא ראתה הרי היא טמאה דתלינן דודאי יצא ממנה דם, קמשמע לן דאפשר לפתיחת הקבר בלא דם! (26)

אמר רבי שמעיה: תא שמע לפשוט הבעיא בדעת רבי יהודה: תניא: ביולדת נקבה נאמר "וששים יום וששת ימים תשב על דמי טהרה". ואי הוה כתיב לומר רק "ששים יום וששת ימים", יכול הייתי לומר בין שהם רצופין, שלא הפילה באמצע, בין שהם מפוזרין, כגון בגוונא דסוגיין, שהפילה ביום החמישים וחמש, שימי טומאה של השני מפסיקין את ימי טוהר דראשון באמצע ואח"כ היא משלימה אותם, שנמצא ששים וששה ימי הטוהר הם מפוזרין בשני זמנים.

תלמוד לומר "יום", ודרשינן: מה יום בולו

וקא סלקא דעתין דכשם שטבול יום זכר כזב דמי הוא הדין מחוסר כיפורים זכר כזב דמי ולא הותר מחוסר כיפורים זכר לאכול בקרבן פסח הבא בטומאה. ומקשינן: אי הכי, ביום מ' לערב נמי לא חזיא?! דהא מחסרה כפרה עד למחר.

ומתריצין: לאיי! אין הדבר כן! אלא ביום מ' לערב חזיא, דקסבר: מחוסר כפורים זכב לאו כזב דמי.

ומקשינן: ולרבא, דאמר מחוסר כפורים זכב כזב דמי — הא מתניתא דשוחטין וזורקין עליה היכי מתרין לה?

ומתריצין: אמר רב אשי: רבא מתרין לה דהא דקתני שוחטין וזורקין עליה ביום ארבעים לזכר וביום שמונים לנקבה אין הכונה ליום ארבעים ושמונים ללידת זכר ונקבה. אלא הכונה ששוחטין עליה באותו יום שילדה. וכגון שילדה ביום ארבעים ליצירת העובר, דהיינו יום הארבעים לתחילת הריונה בזכר, וביום שמונים ליצירת העובר בנקבה, שאין עליו עדיין שם ולד ואין עליה טומאת יולדת.

ורבי ישמעאל היא, שלדעתו גמר יצירת הנקבה שונה משל זכר. דאמר רבי ישמעאל: המפלת שאינה יודעת מה הפילה צריכה לחשוש לזכר רק אם היה זה ביום ארבעים ואחד לתחילת ההריון [וטמאה רק שבוע]. ולנקבה צריכה להתחיל לחשוש רק אם הפילה מיום שמונים ואחד, לפי שגמר

בדבריהם, שנחלקו בזה עם רש"י.

26. התוס' הביאו בשם השאילתות, שמכאן יש

טומאתו יוצאה מגופו, ואם כן מותר הוא בפסח הבא בטומאה. אבל לענין דיני ביאת מקדש, אין בזה נפקא מינה אם כזב דמי או לא, ועיי"ש

אותם לאחר ימי טומאה דשני. ומדקא יהיב לה קרא ששים רצופים כהרי הדדי, דהיינו שצריכים להיות דוקא רצופים, ואם נפסקו באמצע ע"י טומאה של נפל אחר אין משלימין אותם לאחר מכן אלא בטילין הם — שמע מינה: חומרא — אית ליה לרבי יהודה! שרק לחומרא אמר רבי יהודה שהראשון עיקר, כגון לענין קרבן. אבל קולא — לית ליה! דלענין השלמה של מנין ימי טוהר אינו עיקר, כיון שלמדנו בכרייתא שימי הטוהר צריכים להיות רצופים⁽²⁷⁾.

ודחינן: לא לעולם רבנן היא. ולא תיקשי דלרבנן לא יתכן "מפוזרין" לפי שהיא מונה

רצוף, דהיינו: או שכולו טוהר או שכולו טמא [עיינן רש"ש] — אף ששים ושש יום כולן רצופין הם לטהרה! עד כאן לשון הברייתא.

ומסקינן לראיה: הא ברייתא — מני היא? אילימא רבנן דפליגי על רבי יהודה, וכי מי אית לרבנן "מפוזרין", והרי לשיטתם ולד שני הוא העיקר, וימי טוהר דראשון בטלין מכל וכל, ומה שייך לומר "מפוזרין"?

אלא, לאו, רבי יהודה היא. שלשיטתו ולד ראשון הוא העיקר לענין קרבן והוה אמינא שגם לענין ימי טוהר הם עיקר וישלימו

לידה שניה, שוב אין ימי טוהר כלל ללידה ראשונה, שמאחר ונדרש מפסוק, שהימי טוהר צריכים להיות רצופים בטהרה, והלא בימי טומאת לידה [שמחמת השניה] לא היו ימים אלו בטהרה, לכן שוב אין להם תקנה, שהרי אם ישלימו להם לאחר ימי הטומאה הנ"ל, לא יהיו רצופין, שכבר היה הפסק ביניהם, [שאפילו אם נרצה להחמיר ולהחשיב לידה שניה כמי שאינה, סוף סוף הרי היתה טמאה באותם הימים, ושוב אין כאן רציפות של טהרה], וכמו כן אי אפשר שניתן עתה ללידה ראשונה את כל ימי הטוהר מתחילתן, שהרי כבר עברו כמה ימים מתוכם בטהרה, ומעתה נמצא, שדברי רבי יהודה במשנתנו, שמביאה קרבן על לידה ראשונה, הוא משום שהולכים לחומרא, שהרי לעולם לא יבואו ימי מלאת שלו, ואם כן היה צריך להיות פטור מקרבן, וזה כונת הגמרא כאן, שרבי יהודה "חומרא אית ליה".

ויש לעיין, שלכאורה לפי זה, באופן שילדה ביום השני ללידתה, ישלימו יום נוסף לימי טוהר של ראשון, שהרי באופן זה עדיין לא נכנסו ימי טוהר של ראשון כלל בטהרה, לפני שנטהרה

לפסוק שאפשר לפתיחת הקבר בלא דם. אולם הגרע"ק אייגר [בגליון הש"ס] כתב בשם הרשב"א, שכונת הגמרא לומר, שכאשר הפילה ולד קודם גמר יצירתו, בזה אפשר לפתיחת הקבר בלא דם.

עוד הקשו התוס', לשם מה הוצרכה התורה לטמאות יולדת זכר שבע ימים [מצד הלידה], הרי מאחר ואי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם, אם כן טמאה היא משום נדה שבע ימים, ועיי"ש.

ובתשובות רעק"א [א קנח] תירץ, שכאשר ילדה ביום השביעי לנדתה, מצד דין תורה היתה ממתנת לערב, שהוא ליל שמיני, וטובלת וטהורה היא, אבל מאחר שנתחדשה טומאה בלידת זכר, צריכה היא למנות עתה שבע ימים קודם שתטבול ותטהר. ובצמח דוד שם תירץ, שכאשר ילדה בתוך ימי טוהר של לידה קודמת, בזה אינה טמאה משום נדה, שהרי דם טוהר הוא, אבל טמאה משום לידה.

27. לדברי רב שמעיה, באמת מודה רבי יהודה לרבנן, על כל פנים לענין ימי טוהר, שלאחר

ומתרצינן: אלא, משכחת לה לרבנן "מפוזרין" ביולדת תאומים. שהעיבור שלהם היה בבת אחת, ואת הנקבה ילדה קדמייתא, וזכר בתראה. וכגון דילדייתה לזכר בתראה, בעשרים ליומי טהרה הנקבה. ונמצא שנשלמו ימי הטהרה דזכר קודם גמר ימי טהרה הנקבה. והוה אמינא דבעיא מינקט ליה שתשלים שבעה יומי טומאה דלידה של הזכר בסוף השמונים.

והכי קאמר תנא דברייתא: יכול היכא דילדה תאומים, והנקבה נולדה מעיקרא וזכר לבסוף, תפסיק טומאה דלידה של הזכר במייעי ימי הטהרה של הנקבה, ותחת שבעה ימים אלו היא תמנה שבעה ימי טהרה נוספים, דהשתא נימני לה ששה וששים מפוזרין, חלקם קודם הטומאה וחלקם לאחר מכן.

תלמוד לומר "יום" ! מה יום כולו רצוף אף ששים ושש כולם רצופין! דהיינו, שהטומאה אינה מפסקת כלל את ימי הטהרה אלא כולם רצופים, וממילא אינה מוסיפה כלום [עיינן רש"ש על רש"י ד"ה לעולם].

אמר אביי: תא שמע לפשוט האיבעיא: תניא: בזכר נאמר "ושלשים יום" ושלשת ימים תשב בדמי טהרה" אי "שלשים" ושלש" יכול בין רצופין בין מפוזרין? תלמוד לומר "יום" — מה יום כולו רצוף אף שלשים

רק מלידת השני: והכא במאי עסקינן: ביולדת זכר בתוך שמונים של נקבה ובאופן ששלשים ושלשה ימי הטהרה של הזכר כלו בתוך שמונים של הנקבה. ומכיון שימי טהרה דראשון נמשכים גם לאחר גמר ימי טהרה דשני מודו רבנן שלא אמרינן שולד שני עיקר אלא משלימה את ימי טהרה דראשון לאחר ימי הטהרה של השני. והייתי אומר שמוסיפה בסוף עוד שבעה ימי טהרה לאחר שמונים היום כדי להשלים את שבעת ימי הטומאה דשני שנגרעו מימי הטהרה של הראשון, ואם כן משכחת לה "מפוזרין", קמשמע לן קרא דלא מוסיפין, אלא ששים ושש ימי הטהרה הם רצופים, ואין הטומאה של השני מפסקת בהם.

ומקשינן: סוף סוף, לא משכחת שיתמו ימי טהרה דזכר בתוך ימי טהרה הנקבה, אלא להיפוך — שלמין יומי דקדמאה, ועד בען, עדיין, דבתראה לא שלמין! שהרי כפי שנתבאר לעיל לא יתכן שתהיה לידת השני נחשבת כלידה קודם יום החמשים וחמש ללידת הראשון, ואם כן ארבעים יום של השני נשלמין לאחר שמונים של הראשון! (28)

ובהא, באופן כזה, רבנן — לולד שני מנו, וימי טהרה דראשון בטלין. ולמה איצטריך קרא למעט שלא יהיו מפוזרין?

נשלים לראשון.

28. מבואר כאן, שסברת רבנן במשנה היא, שמאחר וימי טהרה של ראשון הנותרים, מובלעים המה בתוך ימי טהרה של שני, [וכמו שנתבאר לעיל, שאין צורך ליתן לכל אחת ואחת

מטומאת לידה שניה, [שהרי ביום שמיני לראשון, היא ביום שביעי ללידה השניה]. אולם באמת, מאחר והגמרא הוכיחה שרבי יהודה הלך לחומרא, וכנ"ל, אם כן מצד זה נאמר שלידה השניה אינה נחשבת ללידה לענין זה, וכמו שלמדנו בגמרא לעיל בסוגיין, ומשום כך לא